

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 106/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., D., zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 18/2008 a jeho rozsudkom z 29. mája 2009 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 337/2009 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2012 doručená sťažnosť Ing. J. J., D. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 listiny a tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s namietaným porušením princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 18/2008 a jeho rozsudkom z 29. mája 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 337/2009 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“). Sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 30. januára 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala voči trom žalovaným zaplata sumy 294 652 Sk s príslušenstvom ako náhrady škody z titulu bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia.

Sťažovateľka svoj nárok odvodzovala od úrazu, ktorý sa jej stal 16. mája 2005 v hoteli B., *„keď vo večerných hodinách cca o 21.30 vyšla na terasu hotela, ktorá nebola osvetlená a na uvoľnenom schode spadla a utrpela niekoľkonásobnú fraktúru ľavej dolnej končatiny. V dôsledku tohto úrazu sa musela sťažovateľka podrobiť viacerým operáciám a bola nútená absolvovať dlhodobú rehabilitáciu.“*

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 18/2008 z 29. mája 2009 bola žaloba sťažovateľky zamietnutá, pričom žalovaným nebola týmto rozsudkom priznaná náhrada trov konania.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Rovnako podali proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie aj žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade, a to vo vzťahu k výroku o trovách konania.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 337/2009 z 20. septembra 2011 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil a v časti týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovaným v 2. rade a 3. rade ho zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa názoru sťažovateľky súdy oboch stupňov vec po právnej stránke nesprávne posúdili, keďže na vec bolo potrebné aplikovať § 420a Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje osobitnú zodpovednosť za škodu, a to zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, pričom táto je na rozdiel od všeobecnej zodpovednosti za škodu založená na princípe objektívnej zodpovednosti. Sťažovateľka v tejto súvislosti tvrdí, že z vykonaného dokazovania bolo nesporné, že k jej úrazu došlo za prevádzky reštauračného zariadenia hotela.

Sťažovateľka zastáva názor, že žalovaní, resp. niektorí z nich sa mohli zbaviť zodpovednosti len vtedy, ak by preukázali, že nemohli zabrániť vzniku škody ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré je možné od nich objektívne požadovať, alebo vtedy, ak by preukázali, že škoda bola spôsobená vlastným konaním sťažovateľky. *„Teda porušovatelia v zmysle citovaného ustanovenia zákona mohli zamietnuť žalobu len vtedy, ak by sa bezpečne preukázalo, že reštaurácia nebola v prevádzke, že schody i podlaha terasy bola bez závad, prípadne, že terasa v čase, keď došlo k úrazu, bola bezchybná, bola riadne osvetlená, pretože sa na nej zdržiavali návštevníci hotela, čo nikto ani nespochybnil.“*

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava II. v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C/18/2008 porušil základné právo Ing. J. J. právo na súdnu ochranu garantované v čl. 11 Listiny, ako právo

sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konania, upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne porušovateľ svojim postupom zasiahli do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

2. Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co/337/2009, v časti v ktorej rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II potvrdil, porušil základné právo Ing. J. J. právo na súdnu ochranu garantované v čl. 11 Listiny, ako právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konania, upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súčasne porušovateľ svojim postupom zasiahli do princípu právnej istoty ako súčasť právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

3. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 8 C/18/2008-264 zo dňa 29. 05. 2009 zrušuje a vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

4. Rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 14 Co/337/2009-326 zo dňa 20. 09. 2011 zrušuje a vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

5. Porušovatelia v prvom a druhom rade sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 323,50 € (1 úkon právnej pomoci podľa § 11 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. činí sumu 127,16 € a režijný paušál v sume 7,63 € x 2 úkony + 20 % DPH, t. j. 51,05 €) k rukám advokátky JUDr. E. B., a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva podľa čl. 11 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 18/2008 a jeho rozsudkom z 29. mája 2009

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľka mala právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva podľa čl. 11 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s namietaným porušením princípu právnej istoty vyplývajúceho z čl. 1 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 337/2009 a jeho rozsudkom z 20. septembra 2011

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či nie je zjavne neopodstatnená. Ešte predtým poukázal na ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorých aplikácia v právnej veci sťažovateľky prichádzala do úvahy.

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

Podľa § 420a ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí inému prevádzkovou činnosťou.

Podľa § 420a ods. 2 Občianskeho zákonníka škoda je spôsobená prevádzkovou činnosťou, ak je spôsobená

- a) činnosťou, ktorá má prevádzkovú povahu, alebo vecou použitou pri činnosti,
- b) fyzikálnymi, chemickými, prípadne biologickými vplyvmi prevádzky na okolie,
- c) oprávneným vykonávaním alebo zabezpečením prác, ktorými sa spôsobí inému škoda na nehnuteľnosti alebo sa mu podstatne sťaží alebo znemožní užívanie nehnuteľnosti.

Podľa § 420a ods. 3 Občianskeho zákonníka zodpovednosti za škodu sa ten, kto ju spôsobil, zbaví, len ak preukáže, že škoda bola spôsobená neodvratiteľnou udalosťou nemajúcou pôvod v prevádzke alebo vlastným konaním poškodeného.

Kľúčová námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že všeobecné súdy mali v jej právnej veci aplikovať § 420a Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje osobitnú zodpovednosť za škodu, a to zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, ktorá je založená na princípe objektívnej zodpovednosti.

V odôvodnení namietaného rozsudku krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Čo sa týka ďalších odvolacích námietok navrhovateľky, ani tieto neobstoja. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, vypočul svedkov - kolegov navrhovateľky, aj zamestnancov hotela. Sporný bol predovšetkým čas, kedy došlo k úrazu navrhovateľky, keďže medzi výpoveďami jednotlivých svedkov išlo o vyše hodinový rozdiel. Odvolací súd považoval v zhode so súdom prvého stupňa za objektívne listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že k úrazu navrhovateľky došlo v čase okolo 22,30 hod., kedy bol úraz nahlásený prostredníctvom tiesňovej linky. Odvolací súd v tomto smere považuje za nevierohodné výpovede navrhovateľky a svedkov, pokiaľ tvrdili, že k úrazu malo dôjsť už o 21,30 hod., pretože je nelogické a aj nereálne, aby po ťažkej zlomenine, sprevádzanej veľkými bolesťami, ostala navrhovateľka vyše hodiny bez privolania lekárskej pomoci. Aj z výpovedí svedkov vyplýva, že zdravotná pomoc bola volaná bezprostredne potom, ako došlo k úrazu. Tomuto času zodpovedajú aj listinné dôkazy o prevoze navrhovateľky sanitkou a o jej ošetrovaní v nemocnici, a súčasne aj zápis v hotelovej knihe, vykonaný službukonajúcim vrátnikom o čase a príčine úrazu.

Výpovede svedkov sa rozchádzali aj v príčinách úrazu, keďže tí, ktorí tvrdili, že príčinou úrazu bol uvoľnený schod, nevedeli označiť jeho miesto a rozdielne ukazovali aj miesto, kde sa mal úraz stať. V tomto smere nebolo preukázané, že príčinou úrazu navrhovateľky bol uvoľnený schod. Navrhovateľka samotná túto skutočnosť spontánne neuviedla ako príčinu úrazu kolegom, ktorí sa jej po páde snažili pomôcť, ani ošetrojúcim lekárom. Uvoľnenie schodu, ani žiadne iné poškodenie schodiska, nebolo nikým nahlásené ani personálu hotela.

Pokiaľ ide o príčinu úrazu z dôvodu nedostatočného osvetlenia terasy pred reštauráciou, resp. priestranstva s vonkajším posedením, z výpovedí svedkov – pracovníkov hotela, vyplýva, že reštaurácia bola prevádzkovaná do 21,00 hod., ale aj potom bola terasa v uvedený deň osvetlená svetlom zvnútra reštaurácie, nakoľko v nej personál chystal miestnosť na raňajky. Keďže úraz sa stal okolo 22,30 hod., t. j. po prevádzkovom čase, nejde o škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou odporcu v 3. rade. Neobstojí ani tvrdenie navrhovateľky o nesplnení prevenčnej povinnosti odporcu v 3. rade ako prevádzkovateľa hotela podľa § 415 OZ, nakoľko vzhľadom na nočný klud sa v čase úrazu už žiadne osoby

nemali na priestranstve terasy nachádzať. Navyše terasa bola osvetlená svetlom z reštaurácie a pouličným osvetlením.

Keďže v konaní nebolo preukázané, že odporcovia v 2. a 3. rade (jeden ako vlastník a druhý ako prevádzkovateľ) zaviniли úraz navrhovateľky, a k úrazu nedošlo ani v súvislosti s prevádzkovou činnosťou hotela, ale vlastným konaním navrhovateľky, súd prvého stupňa správne zamietol žalobu navrhovateľky aj voči odporcom v 2. a 3. rade.“

Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z uvedeného bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd svoj rozsudok sp. zn. 14 Co 337/2009 z 20. septembra 2011 primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

Poukazujúc najmä na citovanú časť odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu ústavný súd zastáva názor, že namietaným rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky. Namietaný rozsudok je primeraným spôsobom odôvodnený a nemožno ho považovať ani za arbitrárny. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo v danom prípade nejde o zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou hotela, pričom tento svoj záver oprel o výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých vyplynulo, že úraz sa stal približne v čase o 22.30 h, teda po prevádzkovom čase, keďže reštaurácia bola prevádzkovaná len do 21.00 h. Určenie času, kedy sa úraz stal (v spojení so skutočnosťou, či sa v danom čase ešte v reštaurácii obsluhovalo), bolo v danej veci kľúčovým na posúdenie otázky, či v danom prípade ide o škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou.

Vzhľadom na to, že krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade nejde o škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou, prichádzalo do úvahy len použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o náhrade škody, ktoré však predpokladajú subjektívnu zodpovednosť. Aj v tomto smere krajský súd zrozumiteľne vysvetlil, prečo je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že schod bol uvoľnený. Rovnako sa krajský súd logicky vysporiadal aj s otázkou osvetlenia terasy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnymi názormi krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právne názory krajského súdu svojimi vlastnými.

Odôvodnenie namietaného rozsudku krajského súdu nevykazuje nedostatky, je jasné a zrozumiteľné. Aj preto ústavný súd argumentáciu krajského súdu obsiahnutú v odôvodnení jeho rozhodnutia považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou označenými základnými právami podľa ústavy

a listiny a právom podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Rovnako v danom prípade neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia princípu právnej istoty, ktorý tvorí integrálnu súčasť generálneho princípu právneho štátu vyjadreného v čl. 1 ods. 1 ústavy, o to viac, že túto časť petitu sťažovateľka v sťažnosti žiadnym spôsobom neodôvodnila. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľky spôsobom, s ktorým sťažovateľka síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2012